

Tussen de komma's

Tussen de komma's

Willy Troch

Schrijver:
Coverontwerp:
ISBN:
© <naam schrijver>

Opnieuw beginnen

de weg opent zich
onbeschreven
ongedwongen

geen schaduw die je tegenhoudt
geen stem die je terugroept

wat was zakt in de verte
wat komt ademt verwachting

je zet een stap
de rest volgt vanzelf

De weg die zich opent

De weg strekt zich uit als een ongeschreven gedicht, een zachte belofte in de ochtendstilte. Geen lijnen die je binden, geen grenzen die je dwingen. Alles is open, alles is nog mogelijk. De wereld wacht niet, maar reikt zich aan als een wit canvas, wachtend op de eerste penseelstreek van jouw beweging. De lucht ademt ruimte, de aarde draagt je zonder vragen, en het licht speelt als een zacht refrein over de contouren van wat nog moet komen.

Geen schaduw die je tegenhoudt, geen stem die je terugroept. Alles wat was, zakt langzaam weg in de diepte van de tijd, als voetstappen in nat zand die door de golven worden uitgewist. Herinneringen vervliegen, niet met geweld, maar als flarden mist die oplossen in de eerste warmte van de zon. Wat achter je ligt, is niet langer een last, maar een fluistering in de verte, een zachte echo van wat je ooit was. Wat voor je ligt, is onbekend, maar niet dreigend, eerder een uitgestrekte hand, een uitnodiging om te ontdekken.

Je zet een stap, en het pad vormt zich onder je voeten. Niet omdat het er altijd al was, maar omdat het zich opent in het vertrouwen van jouw beweging. De wereld geeft zich prijs in het ritme van je ademhaling, en de horizon wijkt met een stille vanzelfsprekendheid. Misschien hoef je niet alles te weten, misschien is er geen vaste bestemming nodig. Misschien is het voldoende om te gaan, om te voelen hoe de weg zichzelf wijst zodra je ervoor kiest om te lopen.

Elke stap een fluistering van vooruitgang. Elke ademhaling een bevestiging dat je verder mag. Niets dwingt je, niets houdt je vast. Alleen de open ruimte, alleen het zachte ritme van je eigen pas. En zo ontdek je, zonder dat je het doorhad, dat je al lang onderweg bent. Dat de reis zichzelf schrijft, zonder haast, zonder dwang. Dat de weg je draagt, en dat jij de weg bént.

Eerlijkheid

een stem die zich niet verstopt
een blik die blijft staan

scherp als een mes
dat snijdt door ruis
zacht als een hand
die openblijft

geen omwegen
geen versiering
alleen wat is

De kracht van wat is

Er is een stem die zich niet verstopt, een klank die niet wegebt in de achtergrond van alledaagse ruis. Geen gefluister dat zich verliest in aarzelingen, geen woorden die verdwijnen achter schroom. Dit is een stem die blijft, die in de ruimte blijft hangen als een echo die weigert te doven. Een stem die zich niet laat wegwuiven door de wind van twijfel, maar die zichzelf draagt, met een zekerheid die niet geschreeuwd hoeft te worden.

En dan is er die blik, een ogenpaar dat niet vlucht, niet afdwaalt in vergezochte betekenissen of veilige verte. Deze blik blijft staan, roerloos als een baken in een deinende zee. Hij kijkt niet weg, ontwijkt niet, maar is aanwezig, doordringend en onverzettelijk, zoals alleen iets dat werkelijk is, kan zijn.

Scherp is hij, als een mes dat snijdt door de mist van loze woorden en overtollig geluid. Hij doorsnijdt het overbodige, tot alleen de kern overblijft, de waarheid, naakt en onverschrokken. Maar tegelijk is hij ook zacht, als een open hand die zich niet terugtrekt, die niet balt tot een vuist, die niet grijpt of dwingt, maar eenvoudig blijft liggen, klaar om te ontvangen, klaar om te geven.

Hier zijn geen omwegen, geen versieringen die afleiden van de essentie. Er is geen vernis dat glanst over de werkelijkheid, geen illusie die de vorm vervormt. Er is alleen dat wat is. En dat is genoeg.

Het begin in het einde

elk einde draagt een belofte in zich
een fluistering van wat nog moet komen
wat stopt
maakt ruimte
wat verdwijnt
schept een nieuwe weg

de laatste stap is nooit een val
maar een beweging naar morgen
loslaten is niet verliezen
maar groeien naar wat wacht

De belofte van het einde

Elk einde draagt een belofte in zich, een zachte fluistering die door de tijd heen waait, onzichtbaar maar voelbaar, als de bries die bladeren doet ritselen voordat de lente zich aankondigt. Wat stopt, doet dat niet zonder reden, niet zonder betekenis. Het is de stilte tussen twee zinnen, de ademhaling voor een nieuw woord. Het is de zachte overgang van nacht naar ochtend, wanneer de schemering nog twijfelt tussen donker en licht.

Niets eindigt zonder dat er iets nieuws begint. Wat verdwijnt, neemt niet alleen ruimte in zich mee, maar laat ook een pad achter, een leegte die niet hol is, maar gevuld met mogelijkheden die nog geen vorm hebben gevonden. Een rivier die droogvalt, onthult een bedding waarin nieuwe stromingen zich kunnen nestelen. Een boom die zijn laatste blad verliest, laat voedingsstoffen achter in de aarde, zodat er straks nieuw groen kan ontstaan. Zelfs de sterren die doven, laten een gloed na die nog eeuwen in het universum zal zweven.

De laatste stap is nooit een val, nooit een plotselinge afgrond waarachter niets meer is. Het is een overgang, een verplaatsing van wat was naar wat zal zijn. Een voet die loskomt van de grond, zwevend in het moment tussen afscheid en begin. Het is de drempel van een deur die opengaat naar een ruimte die nog niet verkend is, een horizon die zich uitstrekt voorbij het gezichtsveld, waar de contouren van een nieuwe dag zich langzaam beginnen af te tekenen.

Loslaten is geen verlies, geen neergang, geen breuk zonder herstel. Het is een vorm van groeien, van uitstrekken naar wat wacht, zonder precies te weten wat dat zal zijn. Het is het losmaken van een knoop, het openen van een hand die eerst krampachtig vasthield. Het is de beweging van een vogel die zijn vleugels spreidt, niet om iets achter te laten, maar om op te stijgen naar iets nieuws. Wat vandaag verdwijnt, blijft bestaan in een andere vorm, in herinneringen, in lessen, in een zachte fluistering van beloften die nog moeten worden ingelost.

Nieuwe start

de weg ligt open
zonder stem
zonder kompas

misschien is de vraag
niet waarheen
maar wat achterblijft

ga
het begin wacht niet

De weg zonder weerga

De weg ligt open als een bladzijde die nog niet beschreven is, een horizon zonder grens, een reis zonder vooraf bepaald eindpunt. Geen stem die roept, geen kompas dat richting geeft, alleen de stille uitnodiging van het onbekende. De lucht draagt geen antwoord en de grond onder je voeten vraagt niet waar je heen wilt. Er is slechts de open ruimte, de belofte van iets wat nog niet gevormd is, een mogelijkheid die zich uitstrekt tot aan de einder.

Misschien is de ware vraag niet wáárheen je gaat, maar wat achterblijft wanneer je verdergaat. Niet de bestemming, niet de plek waar je voeten je naartoe leiden, maar alles wat je loslaat in het voorbijgaan. Wat blijft erover in de ruimte die je verlaat? Welke echo's galmen nog na in de kamers die je sluit? Welke stemmen fluisteren zachtjes in de leegte die achterblijft? De geur van een herinnering in een kamer die ooit gevuld was met leven, de sporen van je voetstappen op een pad dat straks weer overwoekerd zal zijn.

Je kunt blijven staan, blijven wikken en wegen, kijken naar de mogelijkheden die zich uitstrekken als paden in een bos. Je kunt proberen te wachten op een teken, op een richting die zich vanzelf aandient, op de zekerheid dat je de juiste keuze maakt. Maar het begin wacht niet. Het moment laat zich niet bevriezen. Het heden glipt als water door je vingers, hoe stevig je het ook probeert vast te houden.

Dus ga. Niet met zekerheid, niet met een uitgestippelde route, maar met het besef dat het pad zich pas onthult wanneer je het bewandelt. Ga, zonder de last van wat je niet kunt vasthouden, zonder de angst voor wat nog onbekend is. Laat je leiden door de adem van de wind, door de beweging van je eigen voeten, door het ritme van een reis die zich niet laat voorspellen.

Het begin wacht niet. Het leeft in de eerste stap, in de sprong, in het moment waarop je loslaat en je overgeeft aan wat komt. En misschien, heel misschien, is dát de enige richting die ertoe doet.